

Onun Şiirleri, Sevincimiz, Hüznümüz, Rüyamız, Sevdamızdı

◆ Mehmet Ali Kalkan

Rahmetli babamın ezberinde çokça şiir vardı. İlkokula giderken bayramlarda okumam için verilen şiirlerin yerine başka bir şiir söyler, genellikle de onun yazdığı şiiri okurdum. İlkokulu bitirdiğim gün diploma hediyesi olarak ikinci el bir yaprak saz almış ve öğrenmemi arzu etmişti.

Bendeki şiir ve türkü sevgisi böyle başladı.

Abdurrahim Karakoç ağabeyi liseli yıllarımda tanıdım.

“Mektup yazdım Hasan’a

Ha Hasan’a ha sana “

diyor, Anadolu’yu anlatıyordu. Onun şiirleri, sevincimiz, hüznümüz, heyecanımız, rüyamız, sevdamızdı.

“Bir haber dolaşır semada pul pul

Kılıçlar bilensin akın var Çine”

derken kendimizi bir akıncı olarak görüyorduk.

Türkiye’de bir kısım insanlar Rusya, Çin veya Arnavutluk derken biz o dönemde “Esir Türkleri” düşünüyorduk. Hislerimize Abdurrahim ağabey tercüman oluyordu.

“Ellerin yurdunda çiçek açarken

Bizim ile kar geliyor gardaşım

Bu hududu kimler çizmiş gönlüme

Dar geliyor, dar geliyor gardaşım”

Hâkim Bey’e Doktor Bey’e şiir yazıyordu ama sanki o sözleri hepimiz söylüyorduk. O şiirler Türkiye’nin tercümanıydı. “İsyanlı Sükut”umuzdu aynı zamanda...

Yetmişli yıllarda şiir yazmaya gayret ediyordum. Daha sonra üniversite, kavga yılları, hayat meşgalesi bizi sadece okumaya gayret eden bir kişi haline getirdi. 1998 yılında Adana’da bir şiir yarışması olmuştu. Üniversiteyi okuduğum Adana’yı özlemiştim. Belki yarışma vesile olur giderim diye düşünüp yarışmaya katıldım. Bu arada Eskişehir Şairler Derneği ile tanıştım ve şiire yeniden merhaba demiş olduk.

Abdurrahim ağabeyin çoğu şiirini bilirdim. Her işde ağacı çiçeği gördüğümde aklımdan:

“Aşkımız sembolleşsin işde çiçeklerinde

Olgunlaşan meyveler dalları eğerken gel”

şiirini okurdum mesela. Ocak ayının 21’inde bypass ameliyatı oldum. Bazı ameliyatlarda kalp durduruluyormuş. Bu esnada beyine oksijen gitmediğinden hafızanın yüzde biri, ikisi kayboluyormuş diye aklımda kalmıştı. Bir gece yarısı uyandığımdaya yoğun bakımdaydım. Ağzımda bir tüp takılıydı. Aklıma hafıza meselesi geldi, Abdurrahim Karakoç ağabeyin bildiğim şiirlerini okumaya başladım. Bir taraftan da üç damar değişti, şimdi beynime daha fazla oksijen gidiyor, o yüzden hafıza daha iyidir diye düşünüyorum. Baktım bir sıkıntı yok, hatta hatırlamakta zorlandığım yerleri de okuyabiliyorum, sevindim. Taburcu olduğum gün bir arkadaşım hediye olarak Abdurrahim ağabeyin bir şiir kitabını getirmişti, Tefafuk...

Abdurrahim ağabeyle haftada bir kaç kere telefonla konuşurduk. Bir konuşmamızda ertesi gün Ankara’ya geleceğimi söyledim. “Ben de geleyim o zaman.” dedi. “Zaten Ankara’da niye öyle dedi acaba.” dedim ama öyle benim düşündüğüm gibi değilmiş.

Büyük şehirleri hiç sevemedim. Hafızamın zayıflığından mı? O insanı yutacak gibi duran bat-çıklar-dan, köprülerden dolayı mı bilmiyorum.

Uzun yıllar önce Emirdağ’dan İstanbul’un Avrupa yakasına ev eşyası gidecekmiş. O zaman şimdiki kadar araç yok. Bir kamyon bulmuşlar, yol parasını konuşuyorlar. Şoför “Ben kamyonu yeni aldım İstanbul’u bilmem, sadece Pendik’i bilirim, oraya kadar gittim deyince o vatandaş da “Hah tamam, İstanbul zaten Pendik’in yanı” demiş. Sonra ne olmuş bilmiyorum.

Abdurrahim Karakoç ağabeyin oturduğu Sincan'ı da ben o şoför kadar bildiğimi daha sonra öğrendim.

Bir gün Abdurrahim ağabeye “Lambada titreyen alev üşüyor” mısrasını nasıl yazdığını sormuştum. Anlatmıştı. “Köyde evimizde babamın kitapları vardı, onları okurdum. Elektrik yok. Gaz lambası ışığında okurdum. O dönemde fakirlik de var. Gaz fazla gitmesin diye pencerenin yanına gelerek ay ışığında okumaya çalışırdım. O mısra o dönemden kalma” demişti.

Herkesin bir Mihriban'ı vardı adı Mihriban olmasa da...

Yazdığı şiirleri gazetenin orta sayfasına dizdirip birkaç gazeteyi o şekilde sevdiğine göndermek aşktır.

Bir arkadaşının, “Mihriban'ı unuttun mu?” sorusu üzerine “Unutmak mümkün mü?” sözüne verdiği cevap muhteşemdir.

“Unutmak mümkün mü” deme

Unutursun Mihriban'ım

Çoluk çocuk olsun hele

Unutursun Mihriban'ım”

Zekeriye Bozdağ'ın sazının tellerinden havalanan bu türkü ne kadar güzeldi. Çok bilinmeyen bir üçüncü Mihriban şiiri daha vardır. Abdurrahman Karakoç ağabeyin.

İş yerinde oturuyorum, bir delikanlı getirdiler. “Bu arkadaş Abdurrahim Karakoç'u çok seviyor, şiirlerini ezbere biliyor.” dediler. Sıkılğan, utangaç bir gençti. Konuştum hakikaten öyle, ezbere birçok şiir okudu. Abdurrahim ağabeye telefon ettim, bu çocuktan bahsettim ve telefonu verdim. Çocuk böyle bir şey beklemiyordu. Heyecanlandı, şaşırıldı, eli ayağı dolaşmıştı.

Abdurrahman ağabey ile yine bir gün telefonla konuştuğumuzda Bozüyük Türk Ocağı'na geleceğini söyledi. Aklıma birdenbire “Nöbetçinin Vukuatı” şiiri geldi:

“Bozüyük'te vardım Güllü kadına

Fal açtırdım Ülker'imın adına

Gelin olmuş bak şu işin tadına

Bizim kısmet ele düştü bu gece”

Eskişehir-Bozüyük arası kırk beş kilometre. Biz de bir arabaya binip gittik. Bize hatıralarını anlattı, şiir okudu, sohbet ettik. Vakit gece yarısını buldu. Biz onlardan önce yola çıktık. Abdurrahim ağabey kırmızı arabayla Ankara'ya giderken nasıl olsa Eskişehir'den geçecekti. Eskişehir'de çevre yolunda bir kırmızı ışığın yanında beklemeye başladım. Hava soğuk, karanlık, gece yarısını epey geçmişti. Baktım bir kırmızı araba geliyor, kırmızı ışıkta da durdu. Araba da benim kendilerine doğru koştuğumu görünce yeşil ışığı falan beklemeden uzaklaştı gitti. Böylece her kırmızı arabanın Abdurrahim Karakoç ağabeyin bindiği araba olmadığını öğrenmiş oldum.

Bayramlarda eş, dost, akraba çocuklarına yazarlardan imzalı kitap vermeye çalışıyorum. Bayramdan yaklaşık bir ay önce kitapları alıyor, o yazarın adresine çocukların isimleri olan listeyle beraber kitapları gönderiyorum. O yazar ağabeyim, arkadaşım da kitapları imzalıyor, ben de bayramlarda dağıtıyorum.

Bir bayramda Abdurrahim ağabey imzalamıştı. Benim gönderdiğim kitaplara ilaveten, her bir çocuğa “Çobana Mektuplar” kitabını da ayrıca imzalayıp göndermişti.

28 Nisan'da Abdurrahim Karakoç ağabeyin Bağlum'daki mezarını ziyaret ettim. Kitabedeki dörtlük hayatının özeti gibiydi:

“Ben milletimin uğruna adamışım kendimi

Bir doğrunun imanı bin eğriyi düzeltir

Zulüm Azrail olsa hep Hakkı tutacağım

Mukaddes davalarda ölüm bile güzeldir”

Abdurrahim Karakoç ağabey beslendiğimiz ana kaynaklardan birisiydi. Beşinci Mevsimimiz, Dosta Doğru gittiğimiz yol, bizi azad eden Gök Çekimi, Yasaklı Rüyalarımızda Akıl Karaya Vurdu belki ama her şiiri Türk göğsünde, pırıl pırıl ışıldayan bir kutlu Gerdanlıktı.

Mekânı cennet olsun.